

1

JAKE
INGLEWOOD

Hij zegt tegen hen: ‘Deze plek is een misdaad.’

Remlichten smeren rood uit over het schermpje van de dashcam. Auto’s toeteren, sirenes loeien, bas dreunt uit open ramen. De nacht is elektrisch.

Hij zegt tegen hen: ‘L.A. is een monster van Frankenstein – al die misdaden zijn aan elkaar genaaid tot iets wat op een stad lijkt. Gestolen land dat gestolen water opslurpt. Straten geplaveid met lijken. We hebben zelfs de lucht afgeslacht: smog wurgt de lucht, lichtvervuiling begraaft de sterren.’

Hij kantelt de dashcam om de sterreloze nacht te tonen. Een vliegtuig dat op LAX gaat landen duikt laag en kolossaal naar beneden – als je je hand uitstak zou je het zo kunnen aanraken. Het snijdt door het beeld alsof hij het zo gepland had. Kippenvel kruipt op, en op de laptop naast hem verschijnen klap-emoji’s in de commentaarbalk.

Zie Jake Deal, hard rijdend. Hij is lang en mager, zijn stoel is helemaal naar achteren geschoven; hij is gebruint, zijn ogen donker met zware oogleden en hij heeft zo’n halve glimlach. Hij is drieëndertig – hij noemt het het jaar waarin hij Jezus verslaat. Zijn huid is volgekalkt met tattoos, als een notitieboekje. Mensen noemen tattoos permanent – Jake weet dat niets dat is.

Hij rijdt met één hand en draait de dashcam om Randy’s Donuts te filmen, met die enorme klote-donut op het dak –

het symbool van een soort Amerikaanse god. Hij wisselt van rijstrook en rijdt over de 405 heen. Het is al laat; de acht rijstroken onder hem bewegen zowaar. De 405 is L.A.'s belangrijkste verkeersader. Elke spits slibt hij dicht, elke avond krijgt L.A. een fatale hartaanval, elke nacht lost de file op en staat de stad op uit de dood.

Een vrolijk deuntje uit de laptop laat hem weten dat iemand in de chat een dikke fooi heeft achtergelaten.

‘Dank je, KAOSRIDER_11. Iedereen, doe zoals KAOSRIDER_11. Geef een fooi, like, abonneer je. Koop verlossing. Welkom bij de Creepy Crawl.’

De cabine van Jakes auto is een warboel van draden en elektronica, als het binnenste van een bom. De dashcam is aangesloten op de laptop. In de middenconsole gepropt: een Uniden-politiescanner. Achterin liggen een digitale camera en een extra camcorder. Jakes Bluetooth-oortje/microfooncombinatie mixt zijn stem door de dashcambeelden en de politieradio. De laptop livestreamt alles via een draadloze router naar het Creepy Crawl-publiek. Het is volle bak: vrijdagavond in South Central staat garant voor minstens één portie pure, ongerepte waanzin.

Rook met een lekkere geur waait binnen van een ribkraampje op de parkeerplaats van een tankstation. Hij kantelt de dashcam: check dat olievat als rookoven. De camera registreert een bankje bij een bushalte, een advertentie voor een strafpleiter: een duffe gast in pak met bokshandschoenen, met de slogan IK VECHT VOOR JE. De scanner spuugt ruis, spuugt cijfers, spuugt misdaden. Niets wat de moeite waard is om na te jagen. Nog niet.

Hij zegt tegen hen: ‘Ik heb gelezen dat wetenschappers Zuid-Californië een catastrofale regio noemen – zo van: geologen meten de tijd hier niet in maanden en jaren, maar in rampen. Onze tijdperken worden bepaald door aardbevingen en bosbranden, overstromingen en tsunami's.’

De scanner spuugt een stroom woorden uit: een vrouw met een zenuwinzinking op Tamarack. Niet de moeite waard om

de auto voor te keren. Meldingen over geestelijke gezondheid zijn enorme dompers – en niet op de manier waar zijn publiek naar hunkert. Niet op de manier waar hij naar hunkert.

‘En in de stad meten we de tijd net zo. Onze tijdperken worden gemeten in wreedheden en woeste nachten. We praten over voor en na de Zoot Suite Riots. Voor en na de Black Dahlia. Watts. Manson. De Night Stalker. Rodney King, de rellen, OJ. Voor en na het Hypehuis-bloedbad en de Tententerrorist, helemaal tot aan nu, het tijdperk van de L.A. Ripper.’

Check de commentaarbalk: zodra de naam valt gaan ze helemaal los met mes-emoji’s. De L.A. Ripper: een ouderwetse seriemoordenaar, zoals vroeger. Niemand wil toegeven hoe vreselijk we ze gemist hebben. De Ripper staat inmiddels op drie slachtoffers en het aantal loopt op. Niemand wil toegeven hoeveel het uitmaakt dat de slachtoffers mooi zijn. Niemand wil toegeven hoeveel het uitmaakt dat de slachtoffers wit zijn.

‘Iedereen wil weten wie de L.A. Ripper is. Wanneer slaat hij weer toe? Mocht je de hele lange moordballade willen horen, ik doe morgenavond een Ripper-tour live op de stream – alle inside stories van elke moord, vanaf de plek waar het gebeurde. Alleen voor leden van de Inner Circle, dus abonneer, abonneer, abonneer.’

Vroeger noemden ze het *nightcrawling*, net als in die film – met hoge snelheid door L.A. rijden, op zoek naar beelden, op zoek naar bloed op straat, gebroken glas, brandende auto’s en lijken. Toen verkocht je die beelden aan de lokale tv-redacties, zodat Los Angeles ermee wakker kon worden – moord en chaos als onderdeel van een gezond ontbijt. Dat was ooit een manier om de kost te verdienen, voordat iedereen een telefoon met een camera had. Tegenwoordig zijn beelden goedkoop, tegenwoordig is tragedie een kopersmarkt.

Tenzij je je eigen invalshoek vindt. Jake heeft die van hem gevonden: een online publiek dat meer wil dan kleine hapjes van de waanzin. Ze willen zich ermee volvreten. Ze leven via

het scherm, in de afgrijselijke dromen die hij hun verkoopt. Hij laat hun de wereld zien die ze willen zien: deze stad als een met neon verlicht, met kogels doorzeefd oorlogsgebied. Hij heeft de Creepy Crawl-livestream, social media voor de tammere foto's en de vip-Inner Circle voor toegang tot ongecensureerd bloed en lijken.

Hij cruiset oostwaarts over Manchester, op zoek naar actie. Hij beweegt de camera langs een slotenmaker, een tacotentje en een motel waar je per uur betaalt. Hoog boven hen een billboard voor het nieuwe *Tarzan*-vervolg, het gezicht van de blonde sukkel van een acteur beklad met graffiti, letters van anderhalve meter hoog: L.A. IS NIET VEILIG.

Hij zegt tegen hen: 'Er is vandaag iets krankzinnigs gebeurd. Hebben jullie het gezien? Ze hebben een rijke vent daadwerkelijk in de boeien geslagen. Ik heb het over die Hollywood-griezel Eric Algar. Het verhaal gaat dat hij al jaren tieneractrices misbruikt. Beschuldigingen die meer dan tien jaar teruggaan. Ze hebben niet bepaald door de stad gescheurd om hem op te pakken, hè? Agenten rijden langzaam als ze bergop gaan.'

Hij rijdt zuidwaarts over Western en draait de dashcam naar een vrouw op de hoek, haar winkelwagentje volgestouwd tot boven haar hoofd, haar shirt felrood met de tekst FUCK FENTANYL over haar borst.

'Dus deze businessclass-seksmaniak komt er al jaren mee weg. Niks nieuws onder de zon, hè? Zoals de man zegt: dit is Amerika...'

De scanner valt hem in de rede – 'Overval gaande, schoten gelost, 1541 Florence, code 3, ambulances onderweg.'

Daar gaan we.

Jake trapt het gaspedaal in en maakt midden op straat een scherpe U-bocht. De G-krachten kietelen zijn ballen, kietelen zijn ziel.

Hij zegt het nog eens, met in zijn stem het plezier van de achtervolging: 'Zoals de man zegt: dit is Amerika. En begrijp het goed: dít is Amerika. Los Angeles is de Grote Ameri-

kaanse Stad. New York? Een kater van het verloren continent Europa. En de mensen in het midden van Amerika willen denken dat wij iets anders zijn dan zij, iets vreemds. Alsof je in de spiegel kijkt en je eigen gezicht niet herkent. Kijk nog eens goed, vrienden. Los Angeles is Amerika, en Amerika zijn wij.’

Hij slingert langs een dubbel geparkeerde Jeep, ontwijkt tegenliggers. Gas, rem, gas, slinger, rem, gas – gáán.

‘Wij zijn Amerika dat zichzelf droomt. We zijn een fractal van fortuinen en misdaden, fortuinen en misdaden. We zijn auto’s en wapens en landjepik en taco’s, geld en films en grote tietten en de dood, allemaal opgediend onder een smerige hemel – wilt u opstaan voor ons volkslied, ja toch?’

Hij voert de snelheid op. Het licht springt op rood. Hij knalt erdoorheen. Aan beide kanten zingen nijldige claxons in koor. Hij werpt een blik op de chat en ziet dat die kolkt met HELL YEAH’s en animaties van paddenstoelwolken. Hij gooit het stuur om, Florence in – banden zingen. Er barst een hoge, wilde lach uit hem los.

Soms herinnert het leven je eraan dat het begon met een blikseminslag.

‘Ze zeiden vroeger: “Ga naar het westen, jongeman.” Dit is het: westelijker dan dit wordt het niet, ons gemanifesteerde lot, ten goede of ten klote.’

De dashcam registreert het restaurant verderop, mensen die doelloos staan te kijken. De zwaailichten van politieauto’s verlichten het tafereel in blauw, dan rood, blauw, dan rood.

Hij zegt tegen hen: ‘L.A. is Amerika zonder nog een plek om naartoe te vluchten. L.A. is Amerika met de rug tegen de muur.’

Hij parkeert alsof hij een noodlanding maakt.

Hij zegt: ‘Let’s fucking go.’

Hij richt de dashcam en krijgt zicht door het raam van het restaurant: al die mensen die naar iets op de vloer staren. Iets waar ze hun blik niet van los kunnen maken.

‘Oké, Creeps, geniet van de show.’

Een reageerder zegt: kom op man, neem ons mee naar binnen. Jake zet de motor uit en pakt zijn camera.

‘Wacht even. Als je achter de schermen wilt kijken, abonneer je dan op de Inner Circle. Ik laat je deze geheime wereld zien die zich recht voor je neus afspeelt, de wereld zoals die écht is. Je kijkt naar Creepy Crawl – in het vreemde de werkelijkheid onder ogen zien.’

Hij zet de microfoon uit en opent de deur. Geluiden overspoelen hem: sirenes in surround sound, vliegtuigen die opstijgen en landen, kriskras boven zijn hoofd, mensen die schreeuwen, mensen die jammeren – alles opgeklopt tot een hymne van witte ruis. Jake zingt zachtjes mee terwijl hij de straat oversteekt.

De menigte dromt samen, de menigte gromt, de menigte filmt elkaar met hun telefoons.

De parkeerplaats is een ramp, maar kijk eens naar de Rolls die vooraan geparkeerd staat. Een mooie jonge vrouw leunt ertegenaan; tranen trekken roze geultjes door de bloedspetters op haar wangen. Jake richt en schiet een plaatje – puur instinct. Ze zit te diep in wat voor gat ze ook zit om het te merken.

De Rolls en het meisje suggereren iets groters dan de zoveelste tragedie in South Central Lake. Jake versnelt zijn pas. De menigte wijkt uiteen, werpt blikken opzij en ziet hem voor wat hij is: een buitenstaander met een camera, een witte jongen met een winstogmerk.

De plaats delict is een bevroren moment van chaos: omgegooide stoelen, gemorste kip en wafels op verlaten tafels. Twee verveelde politieagenten staan boven een jonge zwarte man, dood op de vloer van het restaurant.

De agenten kijken naar Jake en zien zijn camera. Hun gezichten zeggen: *weer zo'n bloedzuiger*.

Jake glimlacht naar hen: *insgelijks*.

‘Niet erin stappen,’ zegt er een. Ze gaat weer verder met haar telefoon.

Jake houdt de camera omhoog. De zoeker maakt de wereld

hyperrealistisch – zelfs de doden gloeien. Hij richt de camera op het lichaam op de grond – een schok van herkenning: rapper Oz Dash uit Chicago. Zijn underground-mixtape ging vorig jaar viral. Die nam hij op vanuit de gevangenis, via een gevangenstelefoon – de blikkerige vocalen maken het alleen maar echter. Hij tekende bij een label zodra hij de poort uitliep. Misschien was hij naar L.A. gekomen om dat te vieren. Misschien had hij de bordes niet gelezen: L.A. IS NIET VEILIG.

Beroemd en dood maken dit een lucratieve klus. Zolang Jake maar de foto heeft. Hij komt dichterbij het lichaam, telt vier gaten in Dash' borst. Vleugels van bloed spreiden zich onder het lichaam. Jake maakt een foto. Paarse striemen worden zichtbaar in Dash' nek, in de vorm van de kettingen die zijn moordenaars van hem af hebben gerukt. Jake maakt een foto. Een glimp van metaal waar zijn shirt omhoog is geschoven: het pistool dat zijn moordenaars hem geen tijd gaven te grijpen. Jake maakt een foto.

Jake herinnert zich dat hem altijd is gezegd: *zorg dat je het gezicht hebt*. Jake weet meteen wie de foto's zal kopen. Jake komt dichterbij. Dash' ogen staan wijd open om het Grote Niets in zich op te nemen. Datgene waar iedereen voor wegloupt. Datgene waar iedereen naar blijft zoeken. Jake maakt de foto.

Een hevige rilling trekt door hem heen. Hij laat het over zich heen spoelen. Dit is het. Dit is het moment. Leven tot in het merg. Het leven dat zijn abonnees najagen, maar dat ze nooit zullen kennen. De meeste mensen brengen hun dagen door met turen naar besmeurde schermen, leven via anderen, bang om het glas te breken en de wereld in te stappen. Jake weet dat dit veilige leven van eindeloos scrollen een soort dood op zich is. Hij weet dat bijna iedereen tegenwoordig zelfmoord pleegt via een abonnementsmodel.

'Is-ie beroemd?' vraagt een van de agenten aan Jake.

'Dat zou hij worden.'

De agent haalt zijn telefoon tevoorschijn en maakt een

foto. Stiekem – de crash van Kobe Bryant hing een prijskaartje van 28 miljoen dollar aan snuff-foto's van agenten. Het leerde ze om wat discreter te zijn.

Terug in de auto gloeit alles alsof hij nog steeds door de zoeker kijkt.

Hij houdt de dashcam op het restaurant gericht, laat de Creeps zien hoe de plaats delict zich ontvouwt in dit roodblauwe lichtspel. Hij sluit zijn Canon aan op de laptop en begint foto's te sorteren. De slechtste gaan naar de prullenbak, de middelmatige naar Instagram, de hardcore naar de Inner Circle-abonneepagina. De beste probeert hij meteen te verkopen.

Hij scrolt door zijn contacten: Michelle Weiss, oprichter van de online roddelsite Truth or Dare. Het was haar stem die hij in zijn hoofd had gehoord terwijl hij boven Dash' lijk stond.

Ze neemt op bij de eerste beltoon.

'Kijk eens aan. De verloren klootzak is teruggekeerd.'

'Ik heb nat bloed te koop, Michelle. Wie anders zou ik bellen?'

De oude ritmes zijn er meteen weer.

'Hou het kort, chico. Het is een drukke nacht: die grote Hollywood-pedo is net gearresteerd en een rapper is net doorzeefd in...'

'Oz Dash, rapper uit Chicago, zojuist afgemaakt in Inglewood...'

'Ben je...'

'Ik ben er. Ik heb duidelijke, professionele foto's van het lichaam, verse dood in 4K. Je kunt ze van me krijgen, maar dat kost wat.'

'Stuur ze maar.'

'Heb ik al gedaan.'

Ze maakt geluiden alsof ze iets lekkers eet terwijl ze langs de snuff-foto's scrolt. Hij tikt een ritme op het stuur. Hij denkt aan vroeger: dezelfde stad, een andere planeet, werken

voor Michelle als schrijver over het nachtleven in Hollywood. Beroemde gezichten en vipruimtes en zoveel verdomde geheimen. Hij slikt – achter in zijn keel proeft hij de geest van cocaïne.

Michelles stem haalt hem uit zijn gedachten.

‘Dat mooie zwarte meisje met bloed op haar gezicht – de vriendin?’

‘Als ik moest gokken.’

‘Slecht nieuws voor haar. Het internet steekt de fakkels al aan. Ze zette een uur geleden een foto van hem op haar feed, in het restaurant, kip op zijn bord, kettingen om zijn nek. Ze geotagde de foto, liet elke dief in de buurt weten waar hij was. Blijkbaar hebben ze hem gevonden.’

Aan de overkant van de straat staat het meisje in haar eentje te huilen, starend naar haar telefoon.

Jake zegt: ‘Dus je gaat haar op de verkeerde manier beroemd maken.’

‘Zoiets bestaat niet,’ zegt Michelle. ‘Ik neem ze. Meteen. Duizend, geen discussie. Het zijn goede foto’s, maar het publiek kan nu al gratis slechte online vinden, dus...’

‘Heeft iemand je ooit verteld dat je goedkoop en smerig bent?’

‘Jij belde mij, chico.’

‘Ik doe het voor duizend.’

‘Mooi. Nu moet ik ervandoor, we hebben viezeriken en moordenaars en mugshots, o jee.’

Ze hangt op zonder afscheid te nemen.

Hij sluit zijn ogen. Hij ziet Dash’ dode lichaam. Hij laat het gebeuren. Hij weet dat hij het lichaam steeds opnieuw zal zien – en dan, op een dag, niet meer. Uiteindelijk sterven zelfs geesten. Min of meer.

Hij blijft een tijdje zitten. Hij kijkt naar Dash’ vriendin aan de overkant, haar telefoon in haar hand, bloed op haar gezicht. Hij denkt dat ze door doodsbedreigingen en haatberichten scrolt. Hij denkt dat ze door zijn foto’s van haar vermoorde vriend scrolt. Hij denkt na over hoe zij tweeën

zijn verbonden door deeltjes gedeelde lucht, door beelden die de ruimte in schieten en dan weer naar beneden regenen. Zij twee zijn voor altijd op deze vreemde manier met elkaar verbonden, ook al zullen ze elkaar nooit ontmoeten.

Hij duwt de gedachten weg. Ze betekenen niets.

Hij start de auto, klikt de microfoon weer aan. Hij zegt: ‘Hopelijk genieten jullie van de show. Vergeet niet je voor de echt zieke shit te abonneren op de Inner Circle. En als je het vet vindt, vertel je vrienden dan dat je de hel hebt gezien, en dat ik de reis heb gepland.’

Hij draait Florence op. Het late-nachtverkeer langs het restaurant staat vast. Passerende auto’s remmen af.

Hij zegt: ‘Iedereen remt af als er bloed op het asfalt ligt.’

Hij zegt: ‘Misschien is het verkeerd om je te verlekken aan geweld. Misschien is het ziek om de chaos na te jagen. Maar zoals de man zegt: als je niet genezen kunt worden, kun je net zo goed genieten van de symptomen.’

Hij ziet een paar kilometer verderop een politiehelikopter in de lucht, draaiend in een strakke cirkel, de nachtzon aan zijn buik wijst met een vinger van licht omlaag op de stad.

Hij zegt: ‘Er is geen oplossing. Deze plek is een misdaad die niet kan worden opgelost. En daarom houden we ervan.’

Hij geeft vol gas. Hij volgt de nachtzon. Hij neemt hen weer mee de duisternis in.

GIBSON
MEN'S CENTRAL JAIL

Doug Gibson rijdt langs prikkeldraad. In de achteruitkijkspiegel gloeit een winkelcentrum, neonreclames aan elke gevel: 24 U BORGTOCHT. Het is nacht, maar op de een of andere manier werpt Men's Central Jail een schaduw. Dit gedrongen gebouw, afgetekend tegen de lucht, vormloos en kaal – als de zwarte balk die censoren plaatsen over iets wat je niet van ze mag zien.

Men's Central: de grootste gevangenis van Los Angeles County, het grootste gevangeniscomplex ter wereld.

Zie Gibson terwijl hij de nacht in stapt: zevenenveertig jaar oud, in een in Koreatown op maat gemaakt krijtstreppak dat strak staat rond zijn middel. Een sterke kaak, verzacht door verslachte huid. Zijn haar is strak naar achteren gekamd, zwart met grijs. Een pinkring aan zijn rechterhand, het soort ring dat een officier van justitie nooit zou dragen. In zijn wereld weet iedereen hoe hij eruit moet zien. Aan de overkant, op een affiche op het bankje bij een bushokje: Gibson in een pak en bokshandschoenen, zeven jaar slanker. Zijn slogan eronder: IK VECHT VOOR JE. De taggers laten de advertentie met rust – misschien kan hij ze ooit nog helpen.

Hij checkt zijn telefoon terwijl hij loopt. Een berichtje van Shelley – een filmpje van kleine kinderen die met geiten spelen. De gebruikelijke stortvloed e-mails van zijn assistent Morgan: een voorgeleiding in El Monte voor samenzwering en

handel in verdovende middelen, maandag een afspraak met een jongen die wordt beschuldigd van zware mishandeling met een dodelijk wapen, met verzwarende omstandigheden wegens bendelidmaatschap. Er zijn altijd nieuwe aanklachten, nieuwe moties, nieuwe processen. Wat wij gerechtigheid noemen is onverzadigbaar.

Dichter bij de gevangenis zie je het onmenselijke ontwerp. De smalle ramen doen Gibson denken aan de ventilatieopeningen van een kernreactor. Hij opent de deur met het opschrift TOEGANG VOOR BEZOEKERS. Het licht dat naar buiten stroomt is natriumgeel. Gibson denkt weer aan straling. Dingen die je langzaam vergiftigen op een manier die je niet kunt zien.

Hij ontvangt een berichtje: Ik sta klaar om je voorschot over te maken.

De meeste nieuwe cliënten nemen contact op via de gevangenstelefoon, of het telefoontje komt van een moeder, een vriendin of de piketdienst. Dit bericht kwam van een personal assistant.

Gibson heeft geen cliënten met personal assistants.

‘Eric heeft meteen een advocaat nodig,’ had Minhal, de assistent, aan de telefoon tegen Gibson gezegd. Er klonk angst in haar stem. Misschien maakte ze zich zorgen om haar baas. Misschien was ze bang voor hem. ‘Ze laten hem er niet uit. Hij zei dat ik u moest bellen.’

Hij wist wie Eric Algar was – hij zat de *L.A. Times* te lezen toen ze belde. Eric Algar, tv-megaproducer van kinderprogramma’s, gearresteerd voor zedendelicten. In het artikel stond dat hij een paar maanden eerder in een pr-lek als roofdier werd beschreven – met aanwijzingen dat zijn misdaden tientallen jaren teruggingen.

Hij stuurt de assistent een berichtje terug: maak het geld nog niet over.

Er zijn grote cliënten. Er zijn cliënten aan wie je je handen kunt branden. Deze cliënt is een lading witte fosfor, in staat om alles in de hens te steken. Gibson is slim genoeg om bang te zijn. Zelfs terwijl hij op dubbele snelheid het vuur in loopt.

De wachtruimte buiten de advocatenkamer zit vol met advocaten en verdrietige vrouwen. Echtgenotes, vriendinnen en moeders, allemaal zwart of bruin, de meesten met een blik alsof de zwaartekracht op de plek waar zij wonen zwaarder is. Gibson heeft met honderden vrouwen zoals zij gezeten, uitleg gegeven over de borgtocht, over wat de aanklachten zijn, verteld wat ze wel en niet mogen zeggen in de bezoekersruimte. Is het hun eerste keer, dan kijken ze met grote ogen, ongelovig. Het hoort bij het werk om ze te laten weten dat zij niet gek zijn.

Is het niet hun eerste keer, dan hoef je ze niets uit te leggen. Is het niet hun eerste keer, dan kijken ze je aan door een masker, met ogen die niets prijsgeven. Als veteranen van een onzichtbare oorlog waarin het schieten nooit stopt.

Een scherpe stem snijdt door het gemompel. ‘Er is een fout gemaakt.’

De stem komt van een man bij de balie. Zijn pak ziet eruit alsof het net zoveel kost als drie van Gibsons pakken. Om zijn pols een brok goud – rond de zestig-, zeventigduizend dollar.

De hulpsheriff leunt achterover in zijn stoel. ‘Ik zeg u, meneer, hij zegt dat hij niet uw cliënt is.’ De manier waarop hij *meneer* kan laten klinken als *klootzak* – de man werkt al lang achter een balie.

De advocaat draait zich van de balie af, met een gezicht van *waarom hebt gij mij verlaten?* Gibson herkent hem meteen: Frederick Kim. De zwaargewicht strafpleiter van L.A. Kim is duur; hij is door beroemdheden goedgekeurd. Hij was een van Robert Blakes advocaten; hij kreeg de Tententerrorist vrij. Hij bestaat uit schikkingen, connecties op hoog niveau, deals gesloten boven kleine bordjes in bistro’s in Brentwood. Hij is de Platinum Plus-versie van de rechtsbijstand die de rijken voor zichzelf kunnen kopen. Precies de persoon die Eric Algar zou bellen.

Gibson loopt Kim voorbij en laat zijn pasje zien aan de hulpsheriff.

‘Doug Gibson, voor Eric Algar.’

Gibson ziet zichzelf weerspiegeld in Kims zelfvoldane ogen. De blik die een firstclass-passagier je toewerpt als jij op weg bent naar economy. Kims tanden zijn gebleekt en gepolijst als porselein. Zijn glimlach zegt: *ach, wat schattig.*

Gibsons handen ballen zich: ‘Frederick Kim.’

‘Doug Gibson.’

‘Er is vast sprake van een misverstand, meneer Gibson. Ik presenteer mij als raadsman voor Eric Algar. Laat mij deel uitmaken van het team, op consultbasis. Ik werk al jaren samen met Algars juridische team...’

‘Een man mag zijn eigen advocaat kiezen. Ik zie het misverstand niet.’

‘Algar is geen bendelid dat betrappt is met zijn hand in de koektrommel. Er spelen hier ingewikkeldheden waar ik u bij kan helpen.’

Waarom Algar de voorkeur aan hem in plaats van Kim zou geven doet er nu niet toe – het enige wat telt is die glimlach van Kims gezicht slaan.

Gibson zegt: ‘Dit is Men’s Central. Ik ken de weg hier.’ Hij buigt iets naar voren en praat zacht. ‘Kijk om je heen, vriend. Jij bent degene die verdwaald is.’

Hij loopt langs Kim naar de hulpsheriff.

‘Eric Algar, alstublieft.’

De hulpsheriff wuift Gibson naar de poort.

Kim is te professioneel om zijn woede te tonen. Daardoor smaakt het nog niet minder zoet.

Je voelt elke keer het hek achter je sluiten. Het gekletter en de doffe klap. Opgesloten op een plek waar de zon nooit komt. Je voelt de machine hier ronken, in zijn buizen. Je voelt de vreselijke kernsplijting van mannen, het subsonische gebrom van levens die tegen elkaar botsen, uiteenvallen en muteren.

Een hulpsheriff neemt Gibson mee de bezoekersruimte in – ogen strak vooruit, een drukkende stilte. Gibson heeft hem eerder ontmoet. Vorig jaar zette Gibson hem in de getuigen-

bank en ondervroeg hem over de 3000 Boys, zo ver als de rechter hem liet gaan.

Het zit zo: de sheriffafdeling runt het gevangenisstelsel van Los Angeles. De bendes van hulpsheriffs runnen de sheriffafdeling. De gevangenen zijn het territorium van de 3000 Boys. Om de paar jaar verschijnt er weer een onthullend artikel over de bendes – hoe ze hun bendetatoeages en bendevoorschriften delen, hoe ze hoofd-stomp-gerechtigheid en wurggreep-wraak uitdelen. Om de drie jaar lezen de mensen buiten de gevangenis de artikelen en klakken ze met hun tong, *ach wat triest*, en gaan weer verder met hun leven. Wat er binnen gebeurt is immers hun zaak niet. Zij betalen alleen de rekening.

Eric Algar zegt: ‘Het is alsof je wordt opgeslokt door een maniak. Alsof ik in zijn schedel leef. Overal zijn stemmen; ze houden nooit op. Schreeuwen, lachen, brabbelen tegen de verdomde maan.’

Algar is vroeger kindacteur geweest – zijn mollige wangen en grote ogen is hij nooit kwijtgeraakt. Nu, in de vijftig, zittend aan de andere kant van het glas, heeft hij een verlopen kindergezicht, stoppelig en opgezwollen. Rode wijn en luxe laten net zo goed littekens achter als wat dan ook.

Algar zegt: ‘Overal branden vuurtjes. Gasten koken in hun cellen – ik bedoel open vuur, rook. En het is verdomd koud. Vuur en kou tegelijk, ik zweer het. En er zit stront op de muren gesmeerd. Bloed en stront en wie weet wat nog meer. Je komt hier binnen en je snapt al heel snel dat Dante geen reet over stront wist.’

Gibson knikt van *Ik begrijp je*. Zo gaat het met witte cliënten – ze slaan op tilt zodra iets wat hun hele leven al bestaat zich ineens omdraait en hén aanraakt. Gibson probeert te bedenken wanneer hij voor het laatst een witte cliënt had. Hij heeft geen idee.

Algar wrijft met zijn handen over zijn gezicht. ‘Kijk mij nou, ik ga meteen met de billen bloot.’ Als hij zijn handen

laat zakken, heeft hij een glimlach tevoorschijn getoverd. ‘Ik heb je advertentie gezien bij een bushokje.’ Hij houdt zijn handen omhoog als een bokser. ‘Jij bent toch degene die de agenten heeft aangepakt die vorig jaar die kerel in brand hebben gestoken?’

‘Dat klopt.’

‘Je ging ze te lijf met een vleeshaak. Verdomd mooi. Ben je niet bang voor de politie?’

‘Dit is wat ik doe. Nooit vluchten, maar vechten.’

Algar lacht. ‘Nooit vluchten, maar vechten, hè? Dat bevalt me wel. Hoe snel krijg je me hieruit?’

‘We moeten iets rechtzetten,’ zegt Gibson. ‘Ik ben je advocaat niet – nog niet, misschien nooit.’

‘Heb je het voorschot niet gekregen? Ik zei tegen Minhal...’

‘Ik heb tegen haar gezegd dat ze het nog niet moet overmaken. Ik wilde eerst met je praten.’

‘Jezus christus, man, de laatste keer dat ik auditie deed, was ik veertien. Ik doe geen auditie bij jou, jij doet auditie bij mij.’

Er schiet een feit door Gibsons hoofd: hij mag Eric Algar niet. Maar de cliënt mogen is geen onderdeel van het werk. Nog een feit: Shelley zal het niet leuk vinden als hij deze zaak aanneemt. Dat weegt zwaarder.

Hij zegt tegen Algar: ‘Het is geen auditie. Luister, ik werk meestal met cliënten die achtergesteld zijn...’

‘Dus je kickt erop om een soort held te zijn, om moordenaars en junkies weer de straat op te krijgen.’

‘Je bent aangeklaagd voor het vervaardigen en bezitten van kinderporno, Algar...’

‘O, heel geestig. Je had me vast liever gehad als ze me hadden aangeklaagd voor een moord vanuit een rijdende auto, hè? En wat dan nog, ben je allergisch voor geld of zo?’

‘Hé, ik hou van geld. Maar ik werk niet graag voor rijke mensen. Die denken niet dat ze een dienst kopen. Die denken dat ze mij kopen. Ik ben niet te koop, niet op die manier.’

Algar schuift op zijn stoel. Hij knippert snel met zijn ogen, alsof hij in zijn hoofd een foto van Gibson maakt.

Gibson vraagt: ‘Heb je geld op je rekening hier?’

‘Wat?’

‘Voor de kantine, je moet geld laten overmaken om dingen te kopen.’

‘Waar heb ik dat voor nodig? Je haalt me hier toch uit.’

‘Ik ben er nog niet mee akkoord gegaan om je advocaat te worden. Bovendien, je kunt pas dinsdag worden voorgeleid.’

‘Het is vrijdagavond!’

‘Je bent op het meest ongunstige moment opgepakt. Ze hebben je borgtocht geweigerd vóór de voorgeleiding. Iemand wil dat je het weekend hier doorbrengt.’

‘De klootzakken...’

‘Ik zal bellen, K-status voor je regelen...’

Hij ziet het *hè?* op Algars gezicht.

‘Beschermende bewaring. Je bent high-profile, je hebt bescherming nodig. Dat kan ik voor je regelen. Dat betekent niet dat ik je advocaat moet zijn. Om te beginnen heb ik geen ervaring met zedenzaken. Er zijn advocaten die dat wel hebben. En ik moet je wat zeggen, ik kwam Frederick Kim buiten tegen...’

De woede komt op alsof een verduisteringsgordijn op klaarlichte dag wordt opengetrokken. Algar slaat met zijn handen op tafel. Langs zijn slaap bolt een dikke ader op.

‘Het gore lef van die zelfgenoegzame eikel. Ik wil Kim niet. Ik heb iemand nodig die niet bij hen hoort.’

‘Bij wie?’

‘Ik ben hier Simson,’ zegt Algar. ‘Ik heb mijn handen op de pilaren van deze hele verdomde stad.’

‘Wat betekent dat?’

Algar schudt zijn hoofd als een natte hond, glimlacht. Zijn masker zit weer strak.

‘Ik wil Frederick Kim niet. Ik wil een vechter. Zoals jij. En ik wil dat je me hieruit haalt. Regel mijn borgtocht. Dat is klus nummer één.’

Algar verbergt iets. Tel het op bij de stapel redenen voor Gibson om weg te lopen, naast het feit dat het een schijnwer-

per op hem zal zetten, dat Shelley zich zorgen zal maken over wat haar vrienden en cliënten zullen denken. Het zal hem tijd kosten die hij niet aan zijn andere cliënten kan besteden, mensen die hem nodig hebben. Het zal hem meer cliënten opleveren uit een wereld waar hij niets mee te maken wil hebben. Maar bovenal vormen Algars woede en geheimen een gegronde reden om weg te lopen.

Dus Gibson weet niet waarom hij zegt: ‘Ik zal de borgzitting doen...’

Algar glimlacht alsof hij gewonnen heeft. Misschien is dat ook wel zo.

‘... en daarna praten we over het vinden van een geschiktere raadsman. Maar voor nu ga ik aan het werk.’

Algar zegt: ‘Haal me hier gewoon uit.’

Gibson zegt: ‘We stellen een pakket samen en maken een sterk verhaal voor de rechter. Ik heb een lijst nodig van je bezittingen, een beschrijving van je bedrijven en je banden met de gemeenschap.’

‘Ja, tuurlijk. Zeg maar tegen Minhal dat ze je geeft wat je nodig hebt.’

‘Je hebt geen strafblad, je hebt bezittingen die als onderpand kunnen dienen, je bent te bekend om onder te duiken. Ze zullen willen dat je je paspoort inlevert, dat kunnen we doen. Als alternatief kunnen we huisarrest aanbieden. We hebben dus iets om mee te werken.’

Algar knikt alsof hij niet luistert. ‘Alles wat je nodig hebt. Maar haal me hier uit.’

‘Ik kan je geen resultaat beloven. Wel kan ik je beloven dat ik me kapot zal werken om je eruit te krijgen.’

‘Daarom heb ik jou gebeld. Omdat je een vechter bent.’

Later, als hij naar het lijk kijkt, zal Gibson zich afvragen waarom hij het niet zag aankomen. Wat betreft Algar en ook wat betreft hemzelf. Hij zal zich afvragen of hij het misschien al de hele tijd heeft zien aankomen.